

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 4 krone,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 3 krone.

Vredništvo in upravnništvo Komenskega (Poljske) ulice št. 12.

XVI. veliki zbor »občnega Cecilijinega društva za Nemško, Avstro-Ogersko in Švico« v Reznu.

(Dalje.)

Proti 11. uri napolnila se je še ne vseskozi izdelana cerkev sv. Cecilije z udeležniki za slavnostno zborovanje. Prezbiterij je bil okusno okrašen; v sredi so bile sohe vrhovnih cerkvenih in posvetnih oblasti, sv. očeta, princ-regenta, cesarja in škofa. Častne sedeže so zavzemali vis. čč. gg. škofa Donelly in grof Majlath, stolni prošt dr. Kagerer in stolni dekan dr. Jakob, poleg njih so v presbiteriju še sedeli predsedniki škofijskih cecil. društev in njim na čelu vrhovni predsednik dr. Haberl.

Ko je stolniški zbor odpel skladbo v čast sv. Cecilije, otvoril je dr. Haberl zborovanje z govorom, v katerem je najpred izrazil svoje veselje nad tem, da se 16. veliki zbor vrši v tej cerkvi, ki se bode posvetila sv. Ceciliji, zavetnici cerkvene glasbe. Že četrtič je Reznu došla čast, med svojim zidovjem imeti Cecil. društvo. Nameni, katere izvršuje društvo od svojega začetka do danes, so vedno isti ostali. Mogoče da so se pota tu pa tam po okoliščinah spremenila; vendar nikdar takó, da bi se bila kdaj zatajila načela. Glavno načelo Cecil. društva je, želeti in delati na to, da se pospešuje čast božja. Te besede mojega današnjega pozdrava, nadaljuje govornik, so najlepše izražene v dopisu našega pokrovitelja, njega eminencije kardinala Steinhuberja do vrhovnega predsednika, po katerem tudi sv. oče Leo XIII. zbranim cecilijancem apostolski blagoslov „iz dna svojega srca“ podelé. Zbor je kardinalovo pismo stoje poslušal, in si je dr. Haberl izprosil dovoljenje, da sme nj. eminenciji za to milost izreči najtoplejšo zahvalo.

Potem stopi vis. č. g. škof Majlath na govorniški oder, predstavi se kot gosta in zastopnika od njega toliko čislana in ljubljena škofa Ignacija pl. Senestrey. Njegova želja je, naj bi bile razprave zborovanja cerkvi in sveti glasbi v slavo; naj bi to zborovanje srca vseh navzočih dovedlo do tega prepričanja in te želje, da bo vsak kadar se povrne domu, delal kot apostol za sveto glasbo. Blagoslov božji spremljaj vse navzoče in zlasti društveno predstojništvo. Zbrani so potem klečé sprejeli škofov blagoslov.

Veleč. g. stolni dekan dr. Jakob, od zborovalcev burno pozdravljen, je razpravljal, da je v pismu nj. eminenciji troje posebnega pomena in da je prav zato izključen vsak strah, da bi se kako mogla kaliti edinost in mir. Ta trojica je: zvesto držati se skupne društvene naloge, zvesto držati se vzajemne ljubezni in stroga pokorščina do avtoritete, zlasti do škofov. Kjer imajo ta tri načela pred očmi, se ni bati da bi se vrnil kak nesklad, ali da bi se celo kršila edinost. Kolika naloga pripada Cecil. društvu, ki je poklicano sodelovati pri proslavljenju službe božje z zboljšanjem cerkvene glasbe! Ta naloga ima dve strani: 1.) da se polagoma vse odstrani, kar bi se vtihotapilo kot zloraba; druga pa, da se glasba zopet tesno spoji s cerkveno liturgijo; a ne tako da bi se glasba kazala kot kak privesek službe božje; ne, glasba se mora porajati iz liturgije in mora biti z njo najtesneje zvezana. Ta tesna zveza glasbe z liturgijo je glavno prizadevaje Cecilijinega društva.

Druga stran naše naloge je, da vztrajamo v zajemni ljubezni; kjer je ljubezen, ondi je tudi vez edinosti. Ljubezen onih pa, ki delajo za cerkveno glasbo, ni mari kako ljubkovanje s to ali ono vrsto glasbe; ne, ta ljubezen izvira iz ljubezni do službe božje, iz ljubezni do Boga samega in zato je ona prava ljubezen. — Hudo mi je délo, nadaljuje govornik, da so prav v zadnjem času nekateri časniki vedno le o boju govorili. Kje pa je boj? Niste li pri boju vselej vsaj dve stranki? Toda Cecil. društvo se noče bojevati, ampak le sporazumeti se z različnim mnenjem. Toraj hočemo tudi danes in jutri opustiti vsako besedo, katéra bi se utegnila smatrati za boj; mir hočemo imeti, pripoznati hočemo, slučajno tudi sprejeti ono dobro, kar ga imajo drugi. Ako med nami vlada ljubezen, potem bode tudi trdna vez zedinjenja in edinosti nas vezala in ničesar se nam ni treba bati. A še trdnejša vez je podredba nasproti cerkvi in zlasti škofom. Ta pokorščina do cerkvene avtoritete je vez, ki nas je zvezala o ustanovljenju našega društva, ki se je tedaj narprej obrnilo do sv. stolice. Najbližja avtoriteta je škof in od nekdej je Cecil. društvo v vsaki škofiji škofa pripoznalo za svojega najvišjega gospoda. Kajti, če škof kaj zapove, raztolmači nam s svojim ukazom povelje papeževo in o tem kar zaukaže, odgovoren je le edinemu papežu. Menim, da med nami ni nikogar, kateri bi drugače mislil. Z živahnim pozivom do zbranih, da naj bodo edini, končal je govornik svojo z veliko pohvalo sprejeto razpravo.

Potem je č. g. profesor Weidinger T. I. (Brescia) nekako tako govoril: Vojaške velesile prirejajo vsako leto sijajne ogledе svojih armad pod višjim poveljstvom vladarja ter z udeležbo vsega generalstva. Sličen ogled je tudi vsako veliko zborovanje občnega Cecil. društva in zlasti sedanje je veličastno, ker velja 27letnemu obstanku cerkvenoglasbene šole v Reznú. Naš vojvoda je Kristus sam, junak božji, kateri vodi svojo vojsko na Kalvarijo k altarju sv. križa, s katerim je pridobil največo zmago: tū je središče liturgije, pri altarju smo prisezali, altar nam tolmači liturgijo; liturgija pa je gorišče svete glasbe. Zato moramo sveto glasbo imenovati glasbo sv. križa, dramatično glasbo. Govornik razpravlja obširno pomen nabožne glasbe, katéra kot taka še nikakor ni cerkvena glasba in pojasnuje svojo misel s prepričevalnimi zgledi, tako n. pr. se nahajajo maše, katerim pobožnega značaja

ne moremo odrekati, ki pa vkljub temu niso cerkvene, ker ne vzbujajo one razpoložnosti in čustva sv. križa, katero zahteva cerkev. Na altar hočemo položiti trobojno zastavo, belo — pokorščino do cerkve; višnjevo — cerkveno umetnost in zeleno — podobo sloge in edinosti. Te tri točke je govornik obširno razpravljal. Zlasti pa je povdarjal, da mora Cecil. društvo biti strogo proti sebi gledé glavnih stvari, à zmierno in pametno v nebistvenih rečeh. Saj se Cecil. društvu čestokrat očita, češ da umetnost premalo goji; od druge strani pa se čuje, češ da društvo preveč zahteva, tako da mu ni mogoče ustreči. Kar zahtevamo, je dobra in prava umetnost in njo tirjamo le od onih, ki jo zmorejo, Bogu samemu pa hočemo najboljše dati. Žal da se je v mnogih krajih vkoreninila navada, izvajati kolikor mogoče veliko število maš, à brez zadostnih skušenj. V tem slučaju se držé načela, da treba ljudem večkrat kaj novega podati, da treba je kratkočasiti. Tega ne moremo odobriti, ker umetnost mora blažiti in povzdigovati, cerkev pa mora ljudstvo vzgajati. Saj vemo, da ima prava cerkvena glasba mnogokrat več uspeha kot pridiga. O slogi pravi govornik, da je najpotrebnejši pogoj društva. Po slogi je društvo mogočno postalo in si svet priborilo. Ni je dežele, kjer bi načela Cecil. društva ne bila več ali manj znana in bi si v glasbenih krogih ne bila tal pridobila. Tudi v Italiji ima društvo čedalje več priznanja in v mnogih italijanskih mestih se že nahajajo Cecil. društva, tako n. pr. tudi v Brescii, kjer je škof eden izmed najmarljivejših društvenih članov. — Govornik še svari, proti drugače mislečim ne strogo postopati, marveč tudi tuje mnenje spoštovati in kar je dobrega na njem sprejeti. S pozivom do društvenikov, naj še dalje vztrajajo v miru in slogi, je končal g. profesor svoj govor, kateremu je sledila živahna pohvala navzočih.

Po nekaterih opravičnih naznanilih zaključil je predsednik dr. Haberl malo pred 1. uri pop. s katoliškim pozdravom zborovanje.

Ob dveh popoldne že bilo je 1. ožje zborovanje članov Cecil. društva, pri katerem je g. stolni kanonik dr. Ahle iz Avgsburga govoril o „zmernosti in krotkosti gledé cerkvenoglasbenih stvari.“ Potem so se še dosedanja društvena pravila nekoliko premenila, izmed katerih sprememb je novo ime društva najznamenitejša. Naslov društva jel odslej: „Občno Cecilijino društvo za pospeševanje cerkvene glasbe na podlagi papeževega brevea z dné 16. dec. 1870.“

Ob 1/25. uri so se začele izvajati v krasni katedrali Rezniški skladbe starih mojstrov iz 15. in 16. stoletja. Nabralo se je toliko poslušalcev, da je bil velikanski prostor do zadnjega koticčka napolnjen. Skladbe za vse 3 dobe cerkvenega leta so bile na vspeh. Najprej smo slišali motete za adventni in božični čas: „*Canite tuba*“ in „*Rorate coeli*“ 5glasno zl. Palestrina; „*Sancta et immaculata*“ 4gl. zl. Giov. Croce; „*Hodie Christus natus est*“ 4gl. zl. L. Marenzio (1590) in „*O admirabile commercium*“ 4gl. zl. F. Costantini. — Za tem so prišle motete za postni in velikonočni čas: „*Incipit Lamentatio*“ za 2 alta in 2 basa zl. Tom Luis de Victoria; „*Caligaverunt oculi*“ 4gl. zl. Marcant. Ingegneri; „*Ascendit Deus*“ 5gl. zl. Palestrina. Na zadnje so prišle na vrsto motete za binkoštno dobo: „*Factus est repente*“

in „*Confirma hoc Deus*“ 4gl. zl. Greg. Aichinger; „*Ave verum Corpus*“ 6gl. zl. Orlando; „*O quam gloriosum*“ 4gl. zl. Th. L. de Victoria in „*Domine Deus*“ 5gl. zl. Palestrina. Dana je bila torej prilika slišati vseskozi klasično figurirano cerkveno glasbo. Kogar ta mojsterska dela ne pretresejo, povzdignijo in navdušijo, tak človek sploh ni sposoben za katerekoli vtiske; seveda se mora ta glasba tudi umetno izvršiti. In to se je v Rezniski stolici vseskozi tudi godilo; pevski zbor je ta dan samega sebe prekosil. Dositudi se je te dni od pevcev nenavadno veliko zahtevalo, vendar se glasovom nič ni poznalo, da bi bili utrujeni; niti najmanjše detonacije ni bilo čuti. Vse je bilo fino in dovršeno: najnežnejši pianissimo se je pevcem enako posrečil kot najmočnejši forte, ki tonu lepoglasja popolnoma nič ni kratil. Čisti glas, jasno izgovarjanje, poudarki, vokalizacija in deklamacija — vse to je moralo vsakogar zadovoljiti. Težko je soditi, katera moteta da se je najpopolnejše izvršila. Skratka, stolniški pevski zbor v Reznu je z novega dokazal, da glede cerkvene glasbe pred drugimi zbori daleč naprej koraka, ter da je zvest ostal svoji tradicionalni nalogi. Gospodu stolniškemu kapelniku Engelhardt pa gre slava da je z železno pridnostjo, z nenavadno razumnostjo v cerkv. glasbi in s svojo spretnostjo kot voditelj zbora ta krasna in vzorna izvajanja omogočil.

(Konec prib.)

Naši uspehi.*)

Dana mi je naloga spregovoriti nekaj besed o uspehih 24letnega ceciljanskega delovanja. Član sem društva že od leta 1877, torej od njegovega rojstva, zato mi pač ne bo težko pokazati, kaj smo dosegli; bojim se le da mi kratek čas — bilo je že $\frac{1}{2}$ l čez poldan — ne bo dopuščal bolj obširno razpravljati.

Znano je, v kakem stanju da je bila prej pri nas cerkvena glasba. Bilo je petje, po nekod tudi lepo petje, a na cerkvena določila se ni oziralo, toraj petje, a ne cerkveno petje. Temu se ne bomo čudili. Jožefinski duh je imel še vedno svoj vpliv, cerkveno glasbeni okus pokvarjen, organisti sami niso imeli kaj prave podlage, saj kdor je znal na pamet igrati Haydnovo mašo „Pred stolom“, je bil že aprobante za organista; vsaj tako mi je pravil učitelj, s katerim sva skupaj službovala, in koralna nismo poznali. Morda je bilo ravno zadnje največja nesreča za nas; saj danes pri maši smo se prepričali kako nežno, vzvišeno, melodijozno deviško in cerkvi primerno je koralno petje. Tolaži me le to, da tudi drugod niso bili na boljšem. Ko sem bil leta 1881. poslan na Dunaj v muzikaličen kurs, sem se prepričal, da organisti niti koralnih responsorij ne znajo pravilno peti. Bilo nas je okoli 80 iz vseh dežel našega cesarstva, sami organisti in pevovodje, marsikateri so bili prav spretni igralci na glasoviru ali na orglah, toda vsaj $\frac{3}{4}$ udeležencev koralna ni poznala. Več časa smo potrebovali se naučiti kratki koralni introitus in communio ter responsorije za prefacijo in pater noster, kakor za težko in dolgo Witt-ovo latinsko mašo. Kedar se je prej pri nas pela kaka latinska maša, bila je gotovo skrajšana, tekst največkrat po svoje prikrojen, melodija pa bolj za gledališče, kakor za svetišče. O kakem pevskem zboru, ki bi se vadil na note,

*) Govoril veleč. g. dekan M. Arko dne 18. julija t. l. v Zatičini.

se je malo slišalo. Prva klop na koru je bila odločena vsemu pevskeemu zboru, v katerem so bile navadno le tri moči. Sopran se je naučil melodijo, drugi glas je po svoje spremljal v terciah ali sekstah in bas je svojevólno prikladal, ako se je oglasil katerikrat tenor, pel je kar oktavo s sopranom.

In še to, kar smo imeli, naj bi se sčasoma pogubilo. Na učiteljskih pripravnicah so opustili obligatni poduk na orglah. Bil je toraj skrajni čas, da se je ustanovilo društvo, ki naj bi se zavzelo po določenih sv. cerkve delati za dostojno in pravilno cerkveno glasbo. Nastalo je naše *Cecilijino društvo*, ustanovila orglarska šola, izhajati začel *Cerkveni Glasbenik*, kot društveno glasilo, ki je s podukom širil naše ideje, a z muzikalično prilogo v resnici podajal skladbe strogo cerkvenega duha.

Pa kakor vsaka dobra stvar si le težkoma in počasi ugladi pot, tako je tudi cecilijanska ideja dobila nasprotnikov obilno, da celò malo preveč. Po časnikih se je napadalo, v družbah se je zabavljalo, da celò izobraženi so bili prepričani, da mi delamo veliko krivico slovenskemu jeziku. Spominjam se še, kako sva se pred več leti sprijela z nekim profesorjem, ki mi je očital „mi profesorji se trudimo, da bi slovenščino očistili in povzdignili, da bi bila za salon, a vi latinizatorji ji celo v cerkvi ne daste prostora, češ ona ni hofähig.“ Zastonj sem mu kazal, da mi cecilijanci gledamo na pravilni tekst, da ravno naša družba je izdala „Cecilijo“ muzikalično nabožno knjigo, kakoršne celò veliki narodi ne premorejo v svojem jeziku. Našteval sem, da se slovensko poje pri tihih mašah, litanijah, procesijah, pri križevem potu itd. nič ni pomagalo. Prepričal ga nisem in nejevoljen se je ločil od mene, cecilijanca, grobokopa slovenščine.

Nekateri so bili na slabo preveč navajeni, nova struja jim nikakor ni ugajala. Pa čemu to? Saj je bilo do sedaj dobro, zakaj bi ne bilo še za naprej? Pesmi cecilijanskoga duha so bolj težke, zato tudi organisti niso bili na naši strani, ker bi se bilo treba učiti, studirati in vaditi. Pa kaj bi našteval vse ovire? Starejši ste jih sami okusili, mlajši pa lahko bero v posameznih številkah *Cerkv. Glasbenika!*

Mi pa smo bili prepričani, da je naša ideja prava, cerkev jo je potrdila in priporočila, tedaj prodere prej ali slej. Zakaj pa smo se učili glasbe, kakor zato, da sedaj druge učimo, da zboljšujemo sprijeni okus? Preko vseh zabavljic smo šli mirno svojo pot, če tudi je marsikaterega sem pa tje zbudlo in je začel omahovati, ko je za naporno delovanje slišal le pikro zb danje. Nasprotno je pa zopet tako nagajanje glasbenika napotilo še bolj študirati cecilijansko delovanje in čim bolj se je vglobil v lepo in umetno cerkveno glasbo, tem gorečnejše je delal za njeno razširjenje bodisi pri svojem pevskeem zboru, ali v pobijanju krivih nazorov nasprotnikov. Da, kakor hrastu ne škodi močna kraška burja, temveč ga prisili, da se utrdi in še globokeje poriva svoje korenine, tako je tudi vihar, ki je hotel uničiti cecilijansko idejo, le pospešil in utrdil naše delo. Zato tudi uspehi niso izostali.

V nekem mestu ste dve cerkvi. V župni se je vpeljalo cecilijansko petje, zbor povečal in pridno učilo, v drugi samostanski je pri starem ostalo. Nič novega ni; da je tako neenotno postopanje dalo povod raznim kritikam, seve, obsojeni smo bili mi. V neki krčmi se je posebno udrihalo po cecilijancih in

oče župan so imeli prvo besedo: „Kedo bode hodil v žúpno cerkev, kjer se tako dolgočasno nateguje, vedno novotari in peta maša toliko časa trpi, v samostanski je bolj kratkočasno, tu se bolj na veselo zakroži.“ Tri leta so tako minila in godba se je radikalno spremenila. „Glejte, tu je vedno kaj novega in tako polno se glasi, vse je bolj po cerkveno prirejeno, tu se med petjem lahko moli, a tam vedno staro, nam že zoprno postaja, ko človek vedno eno in isto sliši.“ In oče župan so obsodili petje v samostanski cerkvi z besedami: „To so reveži, ti pevci, še nobenega kyrie ne znajo“. Človek bi skoraj ne verjel, ko bi ne bil sam skusil.

Tako se je počasi izboljšal okus, orglarska šola je dajala vedno več organistov, slovensko cerkvena glasbena literatura se je večala, novi komponisti so nastajali v skladbah, ki se ne boje tudi ojstre kritike, celo učitelji organisti so se sprijaznili z novo strujo.

Da, ko se sedaj ozremo po naši škofiji, moramo biti z našim 24letnim delom zadovoljni. (Konec prih.)

Dopisi.

Iz Šmartja. — Prvi shod organistov šmarske dekanije v Zatičini je sklenil: „Sostavi naj se poročilo o cerk. glasbi v šmarski dekaniji.“ Enako poročilo bi bilo želeli da se sestavi v vsaki dekaniji; ker na ta način pridejo na vrsto vse župnije. To bode nekak pregled delovanja našega Cecilijinega društva. Toraj za sedaj naj pride na vrsto šmarska dekanija in sicer v prvi vrsti Šmarije. Moj namen ni popisovati tukajšnjega petja pred mojim prihodom, akoravno bi zamogel marsikaj napisati.

Danes naj zadostuje, da nekoliko opišem stanje sedanjega pevskega zbora. Pri nastopu tukajšnje službe dne 5. novembra 1900. nisem dobil nobene pevke ne pevca. Toraj je bilo prvo skrbeti za nov pevski sbor. S pomočjo č. g. kapelana I. Baloha sem ga tudi v kratkem času dobil. Sedaj šteje 3 soprane, 2 alta, 5 tenorjev, 5 basov, skup 15 pevskih gl. Vaje smo imeli vsak dan po 5 do 6 ur; imel sem namreč razdeljene, prvo za sopran, drugo za alt, nato za tenor in za bas, poslednjič za ves zbor skup. Pevci so vztrajali in hodili radi k vaju. Čast jim!

Dosedaj se smo naučili precejšnjo kopico skladb za mešani in moški zbor. Pojemo pa dela različnih skladateljev; prvo služi nam Cecilija, nato različne skladbe od P. A. Hribar, Iv. Pogačnik, Ig. Hladnik, A. Foerster, Iv. Zupan, Jos. Lavtizar, Al. Mihelčič. Pri petih mašah pojemo vedno liturgično. Latinske maše smo se naučili dve: Missa „Statuit ei Dominus“ zl. Jos. Lavtizar, op. I. in pa Missa in hon. ss. Cordis Jesu zl. Al. Mihelčič (sedaj še rokopis). Offertorium: iz Cerkv. Glasbenika in nekaj iz rokopisov. Introitus, graduale in communio za za sedaj še recitiram. Pri črnih mašah pojem sam in sicer „requiem“ od P. A. Hribar, Fr. Miglič, Al. Mihelčič, in pa koralnega. Zraven cerkvenih skladb naučili smo se tudi mnogo posvetnih narodnih pesmi, zlasti nagrobnice, bojne in druge. Parkrat smo že tudi javno nastopili. Kakor vidite, sramovati se nam ni treba, ker med tem časom smo že precej dosegli. Ne bodem sicer presojal našega petja, ker organist med pevci nima takega vžitka, kot oni v cerkvi. Ali neko zapreko moram vendar le omeniti, katera nam nagaja, da ne moremo skladb tako izvajati kakor bi radi. Primankuje nam namreč prostora na koru. Sopranov in altov niti ne vidim, in vendar je treba pevce večkrat opomniti na dinamična znamenja, dasi tudi so zapisana na notah; to je nemogoče. A pri vsem tem pojemo precej dobro tudi glede prednašanja. Prav pohvalno so se izrazili nekateri glasbeniki o našem pevskem zboru. Hudo je bilo res v začetku, a vse se premaga, ako je le dobra volja in stanovitnost. In ta je bila pri naših pevcih.

Slednjič naj še omenim da dobijo pevci tudi letno plačo. Namreč: Sopran 12 glđ., alt in tenor po 8 glđ., bas 12 glđ., za kar se imajo zahvaliti veleč. g. dekanu M. Sitar-ju.

Poglejmo zdaj mimogrede v sosednjo župnijsko cerkev Št. Jur. Dne 3. jul. je bila ondi birna. Pri ti slavnosti bil sem tudi jaz, in slišal tamošnjo petje. Na koru so bile štiri deklice stare 11 do 15 let. Pele so pod vodstvom organista g. Jožef Sušteršiča to-le: „Oče večni v visokosti“ (iz Slava Bogu); za darovanje „Deviška tvoja krona“ (Cecilija). Po povzdigovanju „Presvetelemu Srcu slavo“ (Ig. Hladnik); po sv. obhajilu „Jezusa ljubim“ (Slava Bogu P. A. Hribar). Konec „Pozdravljam te nebes kraljica“ (P. A. Hribar). Omeniti moram še, da imajo tukaj precej dobre orgle, katere je izdelal r. Franc Goršič.

Zatičina. — Znano je vsakemu bravcu C. Glasbenika, da so se tu naselili č. oo. cistercijani. Njih petje je takoj zaslovelo daleč na okoli, in vsak kdor jih je slišal peti bodisi koralno ali figuralno, pripoznati je moral, da pojejo krasno. Ako si bil dne 18. t. m. pri sestanku Cecilijinega društva v Zatičini, si se lahko prepričal o tem. Zakaj tu smo slišali, kako naj se prepeva koral, da se doseže zaželjeni uspeh. Pojejo pa oo. cistercijani različno, koral in figural. Introitus, graduale, communicio koralno, mašo in pa offertorium navadno figuralno, od raznih skladateljcev. V svojem repertoriju imajo mnogo skladb, seveda za moški zbor, več tudi za en glas s spremljevanjem orgel in to od najboljših mojstrov. Da pojejo strogo po cerkvenih določilih, je umevno, ker je to imenitno pravilo njihovega reda. Kdor želi slišati lepo in pravo cerkveno petje, naj se potruži v Zatičino in gotovo mu ne bo žal.

Žalina. — Tu nimajo stalnega organista, ampak hodi orglat iz Ljubljane orglarski učenc. Pevcev je bilo do sedaj 6, in sicer 2 soprana, 2 alta, 1 tenor in 1 bas. Pojejo različne skladbe iz raznih zbirk: Iz „Slava Bogu“ zl. P. A. Hribar in P. H. Sattner I. II. in III. zvezek, Ig. Hladnikove obhajine in Marijine pesmi in več iz „Cecilije“. Imajo tudi dve latinski maši, A. Foerster „Missa s. Caeciliae“ in pa Schweizer-jevo mašo „Detete Jezusa“. Kakor se sliši, pojejo precej dobro. Orgle imajo prav dobre od r. Goršiča.

Tako sem toraj, mislim, izpolnil svojo obljubo za to poročilo, katero morebiti še koga obudi, da sestavi enako poročilo, a mogoče veselejše nego je moje. Bog daj!

Al. Mihelčič, organist.

Iz Celja. V listu „Domovina“ št. 81. opisuje nekdo, kateremu se niti ne sanja o pravi cerkveni glasbi, šolsko slavnost v Trbovljah. Češ ker je v nekdanjih šolskih letih tudi on nekaj od daleč o tej stroki slišal, zato se drzne takole pisati: „Pri sv. maši je pel mešani zbor vrlo dobro, žal, latinske skladbe mesto slovenskih. Če se že pri nas ne dela propaganda za slovansko bogoslužje, bi se vsaj s cerkvenih korov ne smela poditi slovenščina. Uprav ob slovesnih prilikah ji je treba dati častno mesto prvenstva.“ — Kdor pozna ukaze o liturgični glasbi, bode vedel, kam da je tu nastavljen top. Proti cerkveni oblasti in morda tudi organistu, koji je za dobro stvar zelo vnet. Torej vsa čast njemu, ker proslavlja z dostojno glasbo službo božjo; graje nikakor ne zasluži. Ali ni tako počenjanje podobno kruhoborstvu? Kar se tiče rimskega koral, ta modrijan celo molči, morda zato, ker v celem svojem življenji slišal ni, da je koral podlaga, na kateri je zidan cecilijanski ideal.

Svetujem še pisatelju, naj se izvoli poučiti o pravih cerkvene glasbe ter naj si da prevesti latinske pesmi, ako jih ne razume, ker potem bode videl, da veje v njih več pobožnega duha nego v onih skladbah, koje sta med svet trosila Tribnik in nesrečai Stolcer.

K. Bervar.

Ptuj, 21. oktobra. (Poziv.) Kakor znano iz Cerkv. Glasbenika, se vrši II občni zbor „Podpornega društva organistov“ dne 5. nov. t. l. v Ljubljani in sicer v dvorani „Katoliškega doma“ ob 10. uri.

Usojam si udano podpisani, ne samo društvenike ampak sploh vse gg. organiste, koji se zanimajo za to prepotrebno društvo, uljudno vabiti na sestanek, ki se bo vršil takoj po sv. maši (ob 9. uri v uršulinski cerkvi).

Govorilo se bo: Zakaj se je ustanovilo „Podporno društvo organistov“, in kateri je njegov namen? Omenjeno bodi, da k temu sestanku niso povabljeni samo gg. organisti temveč je želeli, da se ga blagovoljio udeležiti tudi preč. gg. duhovniki in vsi, ki se zanimajo za razvoj našega društva.

Toraj gg. tovariši! Zdjaj se Vam nudi ugodna prilika, da se seznanimo in medsebojno pogovorimo o „Podp. društvu“, katero je ustanovljeno za vse slovenske vladikovine.

Sile. Šentjarc, min. organist, sklicatelj.

Razne reči.

— Pred kratkim je izšla naša cerkvena pesmarica v zaželjeni drugi izdaji: „Cecilija“. I. del. Drugi, popravljeni in pomnoženi natis. Uredil Anton Foerster. Izdala in založila „Družba sv. Mohorja“ v Celovcu. 1901. — Da je bila „Cecilija“ prvega natisa epohalna knjiga za cerkveno glasbo v Slovincih, je znano, in da je bil drugi natis I. dela prepotreben, kdo tega ne vé? — Saj je bil ves pošel in ga ni bilo več dobiti. Zato smo „Družbi sv. Mohorja“ prav hvaležni, da je cerkvene zборе z drugim natisom rešila iz zadreg, in to tem bolj, ker se je v nekaterih stvareh ta izdaja zboljšala glede pesmi in besedila, katero je zdaj pregledal in popravil vé. g. dr. Gr. Pečjak.

— Sv. oče Leon XIII. so podelili mlademu slovečemu goslarju Jan Kubelik-u komturški križec reda sv. Gregorija. Pri avdijenci, katero so mu dovolili, so bili jako ljubeznjivi proti njemu, imenovali so ga „oživljenega Paganinija“, opominjali ga, naj goji pravo umetnost in konci mu podarili dva rožna venca, enega zanj in drugega za njegovo mater. V kratkem gre mladi umetnik v Ameriko koncertirat. Sklenil je namreč pogodbo z agentom D. Frohmannom za 4mesečno turnéjo, katera bode umetniku donesla neverjetno svoto 500.000 kron.

— Zanimivo je, da je ona petorica, katera je pod imenom „mednarodnega pevskega zbora“ l. 1882 povodom areškega kongresa 13. sept. z nenavadnim uspehom iz oficijelnih knjig pela vso koralno mašo, slučajno bila navzoča tudi v Reznu od 19. do 21. avgusta t. l. Prijateljsko so si segali v roke, da se čez 19 let zopet vidijo pri važnem zborovanji; bil je eden iz Irskega: sedanji škof mgr. Donnelly (Dublin); dva Bavarca: dr. Haberl in P. Uto Kornmüller; en Holanec, mgr. Lans, vodja semenišča v Warmondu in en Slovenec, prof. Janez Gnjezda iz Ljubljane.

— Za Paganini-jeve gosli ponujala te tvrdka Lyon & Healy v Chicagi italijanskemu mestu Genua 100.000 frankov; toda Genua se noče ločiti od te glasbene relikvije prvega goslarja. — Grofinja Lochis, hči rajn. celista Piattija, pa je godalo svojega očeta prodala berlinskemu bankirju Mendelssohnu za 80.000 mark. — Kako se pa plačujejo orgle?

Oglasnik.

Ave. Sedemnajst Marijinih pesmi za mešan zbor, samospeve in spremljavo orgel. Zložil Ignac Hladnik op. 25. Založil skladatelj, tisk katoliške tiskarne. Cena partituri (22 str.) 2 kroni. Elegantno natisnjeni zvezek v drugi izdaji priporočamo cerkvenim zborom posebno za šmarnične pobožnosti; a tudi za tihe maše ob Marijinih praznikih si pevovodja more marsikatero pesem izbrati (ako so besede zanj primerne), ker v njih veje večinoma povsodi cerkveni duh. Le-ta opus je jeden najboljših našega marljivega skladatelja.

Vabilo k občnemu zboru „Podpornega društva organistov s sedežem v Celju“, ki se vrši dne 5. novembra 1901. ob 10. uri dop. v veliki dvorani „Katoliškega doma“ v Ljubljani. Vspored: 1.) Ogovor predsednikov. 2.) Poročilo tajnikovo. 3.) Poročilo blagajnikovo. 4.) Premenitev pravil. 5.) Volitev novega odbora in dveh nadzornikov. 6.) Slučajnosti. Ako bi ta občni zbor ne bil sklepčen, vrši se drugi dve uri kasneje, pri katerem se sklepa v smislu § 24. dr. pr. ne glede na število udeležencev. Redne ude zastopajo lahko pooblaščenci, vendar tem ni dovoljeno več udov zastopati. Vsi samostojni predlogi morajo se vsaj 8 dni pred občnim zborom društvenemu vodstvu naznaniti. V zvezi z občnim zborom bere se ob 9. uri dop. sv. maša v uršulinski cerkvi, pri kateri poje iz prijaznosti samostanski pevski zbor. K obilni udeležbi vabi uljudno

odbor.

Današnjemu listu je pridana 10. štev. prilog.

Odgovorni vrednik lista **Janez Gnjezda**. — Odgovorni vrednik glasb. priloge **Anton Foerster**.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska Zadružna tiskarna v Ljubljani.